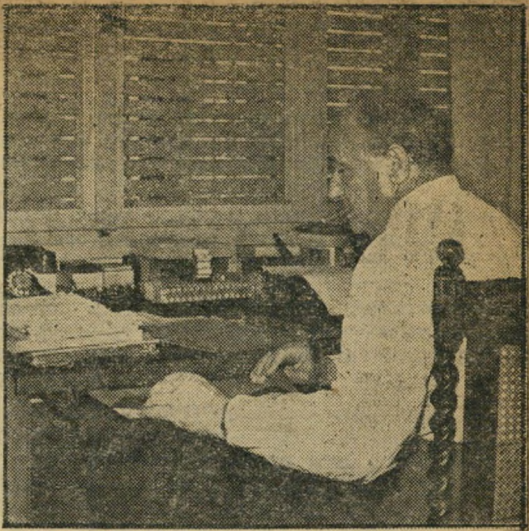

התערבות

שלושה לוחמים בכנסת, שפעולתם היתה בעלת חשיבות ח"כ פרץ ברנשטיין (ימין) שמע את פרטי החטיפה ביום ראשון בערב מפי אביו של אלי, כתב מאמר ראשי חריף בהבוקר. ח"כ ישראל רוקח (שמאל), שגם אליו פנה אביו של אלי, פנה עוד ביום הראשון אחרי ההצטרף לנשיא המדינה ולראש הממשלה, שאל אם אמנם נחטף תבור בידיו הש.ב. אביו של אלי סבור כי שיחת רוקח עם

באופן אינסטינקטיבי הייתי עונה לו, עד שנזכרתי כי, למעשה, אנו מחכים לתמיר. עורך הדין שמואל תמיר הופיע. הוא נכנס לחדר חייכני וזקוף-קומה, והמילים הראשונות שאמר: "בוקר טוב אהרונ, אתה יכול להפעיל את מכשירי ההקלטה". אהרונ מיהר להתנצל: "זה לא חדרי ואיני יודע אם יש כאן מכשירי ההקלטה. אם יש כאלה הרי זה לא בידעתי, אלא בידעית אלה שבולשים אחרי". תמיר חייך. הוא לחץ את ידי וספח על שכמי ונכנס עם אהרונ בשיחה על זכרונות אישיים של פגישתם בימי משפט המהפכה בצריפין, "נדמה לי שחקרתי אותך אז", אמר תמיר. "חקרת — אולם לא התנגשתי", השיב אהרונ. אני הייתי כל הזמן כצופה מהצד. הרגשתי שאהרונ מתנהג באופן מוזר. הוא לא התייחס אל תמיר כאל אדם שעמו הוא נפגש בתוקף הנסיבות, אלא כאל אדם שהוא חושש מאוד מפניו. הוא ניסה כמובן להסתיר יחס זה בספרו לתמיר את הצעתו לי ששינוי נפטיק את עיסוקיו הנוכחיים ונחזור לספסל הלימודים. תמיר התלוצץ גם הוא: "מה איתך? אתה רוצה לקחת ממני את עבודתי?" האחירה נראתה כלבבית ומבדחת, אולם היה זה רק מכתה.

"אלי תבור רוצה לתת לך יפוי כוח", אמר אהרונ. "בשביל זה קראת אותי?" שאל תמיר. "למטרה זו יכולתי לשלוח את אחרון העוזרים שלי". אהרונ אמר לתמיר: "אני מציע לאלי להיבדק במכונת אמת. הוא רוצה לראות אותך כדי להתיעץ עמך. בבקשה".

★ ★ ★

תמיר החתימוני קודם כל על יפוי-כוח, ותיכף שאהרונ יצא מהחדר. אולם אהרונ נשאר לשבת.

"בנוכחותי?" שאל תמיר. אהרונ הגיע בראשו לאות כן. "איזו מין התיעצות היא זו?" שאל תמיר. אהרונ התקשר עם גוביק, גוביק סרב להתיר לתמיר להיפגש עמי לבד. במצב זה יכול היה תמיר רק להסביר לי את מצב הרברים, מבלי לתת עצות. אחר-כך הלך. אמרתי לאהרונ כי לא אענה על שאלתו בדבר המכונה, כל עוד לא יתנו לי להתייעץ עם עורך הדין. אז היתה כבר לאהרונ בקשה אחרת: "אני רוצה שתבוא עמנו כדי להראות לנו את המקומות בהם נחטפת והורדת". הצעה זו נראתה לי די תמוהה. ערב קודם לכן אמר לי אהרונ, ספק בלעג: "אתה בסח רוצה שניקח אותך בהליקופטר לאורך כל החוף, כדי שתמצא את המקום בו היית?" עניתי אז: "למה לא?" ולא קיבלתי תשובה. עתה היה ברור במוחי שטומנים לי פת. לא רציתי לעשות צעד מבלי להתייעץ עם עורך הדין.

אקשטיין ושמר נוהגים כמלכים

פני שהחזיר אותי לתאי, שאל אותי אהרונ אם אני רוצה משהו. אמרתי שאני רוצה לראות את אשתי, שיתנו לי לקנות תה מכספי, ושאני רוצה לראות עתון. אהרונ הבטיח שידאג לכל, ובנוכחותי פקד על סמל המשמרת בבית-המעצר, שברגע שאשתי תבוא, שיתנו לנו להיפגש.

מזכיר ראש-הממשלה היא שגרמה בסופו של דבר לשיחרורו של תבור כעבור זמן קצר. ח"כ יוחנן באדר (מרכז) מיהר להגיש, כמו רוקח, הצעה דחופה לסדרהיום של הכנסת, כתב בחרות מאמר שמוטט כליל את בנין השקרים של המשטרה. שרי-המשטרה, בכור שיטרי, ברח בבהלה כשנדרש לענות לשאלתא של רוקח. סדרני הכנסת, שנשלחו לקרוא לו, טענו כי לא מצאוהו. רק מאוחר יותר נראה יוצא מחדרו של יושב-ראש הכנסת.

ברגע בו נכנסתי חזרה לחצר בית-המעצר, התגלה לעיני מחזה מוזר. ראיתי צעיר לבוש תחתונים רץ במורד המדרגות, ואחרי צעיר שני בתחתונים, הרודף אחרי ומכה אותו במגבת בצהלה גדולה. הכרתי מיד את השניים לפי תמונותיהם בעתונים. הגרדף היה דן שמר והרודף זאב אקשטיין.

החזירו אותי לתא אחר. הפעם לא היה זה צינוק. זה היה תא עצירים מרחח לשמונה אנשים; היה בו חלון גדול ודלתו היתה מסוגלת אך לא אטומה. איש מלבדי לא היה בחדר. השתרעתי על מיטה, והתחלתי שוב לשקול את מצבי. מבחון שמעתי קולות שירה וצהלה, קול גברי ועמוק שר שירים עליזים כאילו היה עתה בסול בריבירה הצרפתית ולא בבית-המעצר. קול דק יותר הצטרף אליו וליחה אותו. שיערתי לעצמי שאלה קולותיהם של אקשטיין ושמר. תמהתי מדוע הם שרים.

דומני שהתחלתי לנמנם, כשפתע ראיתי דמות עומדת במסדרון מול דלתי. קפצתי ממיסתי. זה היה אקשטיין.

הוא שאל: "אתה אלי תבור?"

עניתי בחיוב. שאלתי אותו אם הוא שהשתפך קודם בשירה. הוא השיב בחיוב והסביר: "אני השלמתי עם זה שאשכ כאן הרבה שנים, למה שלא אשיר?" דן שמר הצטרף גם הוא, ואקשטיין הציג בפני כמיסטר שמר ג'וניור. הם שאלו אותי אם אני רוצה משהו, ובמה אפשר לעזור לי. אמרו שלהם יש הכל. אקשטיין החפאר: "כל הנערות שלי לשעבר עושות תורנות בבית-המשפט להביא לי הכל". לא רציתי דבר, רק בקשת עתון.

השניים נעלמו. מאוחר יותר חזרו שוב. כל פעם תמהתי על המצב בו אני יושב מאחורי סורג ובריה, ואילו הם מתהלכים ממש כסוהרים. יכולתי להסביר זאת רק בצורה אחת: "אקשטיין ושמר נשלחו אלי על ידי מישהו, כדי להוציא ממני דברים מסוימים". הנחה זו קיבלה חיוך בעובדה כלל היה שוטר מסתובב במסדרון, אולם בכל פעם כשאקשטיין ושמר הגיעו אלי, היה השוטר נעלם באורח פלא. מצד אחד שאל אקשטיין שאלות, ואילו בלחש יותר אמר לי: "אל תדבר עם אף אחד, אפילו לא איתי".

עד שעה ארבע אחרי הצהרים לא קיבלתי דבר מכל מה שהבטיח לי אהרונ. בצהרים הגישו לי ארוחה שכללה צלחת מרק בלי תפוחי-אדמה וצלחת מרק עם תפוחי-אדמה, וקציצה קטנה של דג או ירק. אכלתי רק את הקציצה. בשעה ארבע שלח לי מפקד בית-המעצר כוס תה, שהשוטר שהביא לי אותה אמר: "זה התה של המפקד".

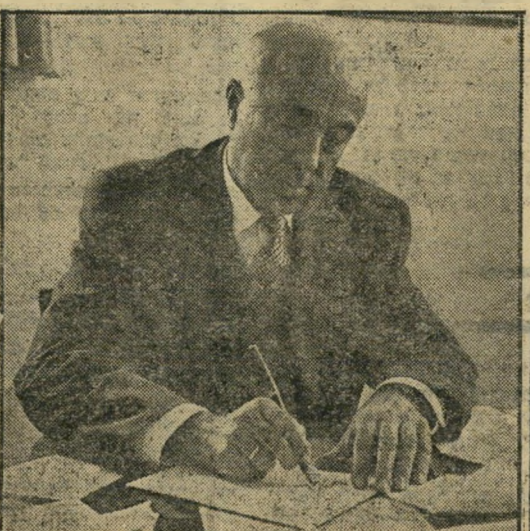
אחרי הצהרים הביאו לי בפעם הראשונה אוכל שנשלח אלי מבחוץ. אחד השוטרים אמר לי: "אשתך היתה כאן ולא נתנו לה להיכנס". רתחתי מכעס על אהרונ והבטחתי היפות.

כך, לאסלאט, החל להחשיך היום. לפנות ערב, נקראתי שוב למשרד מפקד בית-המעצר, ומצאתי שם את אהרונ ועוד כמה אנשים לבושי אורחית. אהרונ רצה לדעת מהי תשר בתי להצעתו.

עניתי לו: "נתנו לי קודם לראות את עורך הדין שמואל תמיר".

"אנחנו לא חייבים לתת לך להתייעץ עמו", אמר אהרונ. "למה בעצם את רוצה דוקא את תמיר?"

עניתי לו כי זהו עורך הדין לו נתתי יפוי-כוח. אז החל אהרונ לקבוע מה טוב בשבילי, ניסה לשכנעני שתמיר אינו טוב עבורי, ושם אקשטיין עורך הדין אחר, יתנו לו להתייעץ עמי. סירבתי.

תגובה

המתנאי האמין ביותר חשבוש היה ד"ר חרצל רוזנבלום, עורך ידיעות אחרונות (מרכז) שכתב שני מאמרים ראשיים, שהשפיעו במידה רבה על דעת הקהל. הפעילו לחץ רב על המשטרה. עורך מעריב אריה דיסנצ'יק (ימין), המשמש בדרך כלל כדובר המשטרה והש.ב., ניסה תחילה לנהוג באובייקטיביות, אך באמצע

המערכה הפך את עורו, חזר להיות שופר מנגנון-החושף. משה רון (שמאל), מזכיר אגודת העתונאים, העמיד באותה שעה ממש את הבית לרשות עמוס בן-גוריון, שפתח בו במסע ההשמדה שלו. אגודתו של רון, שלא אמרה מילה אחת על פרשת החטיפה ולא הניבת בכל צורה שהיא, עוררה תמיהה רבה והשערות מהשערות שונות בקרב ציבור העתונאים.